

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 006738 11 Кж
Бања Лука, 20.12.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог М. Б., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Републике Српске-општи дио, одлучујући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, адвоката М. Ц. из Б. Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 006738 11 К од 01.7.2011. године, након одржане сједнице другостепеног вијећа, којој су присуствовали републички тужиолац Амор Букић, оптужени и његов бранилац, донио је дана 20.12.2011. године,

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе оптуженог М. Б. и његовог браниоца, те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 006738 11 К од 01.7.2011. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 006738 11 К од 01.7.2011. године, оглашен је кривим М. Б., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Републике Српске-општи дио (у даљем тексту КЗ РС-општи дио) и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст (у даљем тексту: ЗКП), оштећене С. К. и М. О., са имовинскоправним захтјевом, су упућене на парницу. На основу члана 99. став 1. ЗКП, оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 114,00 КМ и паушала у износу од 150,00 КМ.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили оптужени и његов бранилац, адвокат М. Ц. из Б. Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те повреде Кривичног закона, са приједлогом да се побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом.

Одговор на жалбе није поднесен.

У сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, бранилац оптуженог је изложила обе жалбе, остајући код приговора и приједлога садржаних у истима, које излагање је оптужени у цјелости подржао. Републички тужилац је предложио да се жалбе одбију, као неосноване, и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбама, у смислу одредбе члана 320. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка је у уводном дијелу жалбе оптуженог само наведена као основ побијања првостепене пресуде, али у њеном образложењу нису изнесени никакви аргументи за било који од облика тих повреда, прописаних у одредби члана 311. став 1. и 2. ЗКП. У суштини, жалбеним приговорима се оспорава правилност оцјене доказа и закључак побијане пресуде да је оптужени починио кривично дјело за које је том пресудом оглашен кривим, ради чега је овај суд изнесене приговоре испитао у оквиру жалбеног основа погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Надаље, приговори из жалбе браниоца оптуженог и тврдња да је побијана пресуда заснована на незаконитом доказу и тиме захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП, нису основани. Наиме, из записника о увиђају Основног суда у Котор Варошу број Кри: 52/93 од 10.9.1993. године, произилази да је, по захтјеву истражног судије тог суда, спољни преглед леша оштећеног М. К., критичног дана, извршила дежурни лекар ДЗ К. В., др Ц. К., рођене К., и у том записнику су констатоване повреде оштећеног, манифестоване у устрелној рани у подручју кључне кости, па је услед оштећења каротидне артерије дошло до тренутног искрварења, што је и био непосредни узрок смрти. О тим околностима је др Ц. К. свједочила на главном претресу пред првостепеним судом, у условима непосредности и контрадикторности.

Дакле, у конкретном случају, приликом увиђаја, извршен је само спољни преглед леша али не и обдукција, и тиме није поступљено у потпуности у складу са одредбом члана 252. став 1. тада важећег ЗКП, на шта жалба браниоца оптуженог основано указује (указује на повреду члана 168. сада важећег ЗКП), јер по дефиницији цитиране законске одредбе, ове двије радње (преглед леша „и“ обдукција, а не „или“) су прописане кумулативно и предузимају се увијек када постоји сумња да је смрт проузрокована кривичним дјелом или у вези са његовим извршењем.

Међутим, наведена повреда цитиране законске одредбе, се не може квалификовати као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП, на коју се указује жалбом, кроз тврдњу да је само обављање спољњег прегледа леша а без извршене обдукције и у вези са тим дато мишљење др Ц. К. о узроку смрти оштећеног, незаконито прибављен доказ, нити се због погрешне примјене наведене процесне одредбе почињене у истрази, може радити о битној повреди одредаба кривичног поступка члана 311. став 2. ЗКП, јер се оне експлицитно односе на оне повреде одредби тог Закона које су почињене у току главног претреса или приликом доношења пресуде.

Ради тога је овај суд, наведене приговоре из жалбе браниоца оптуженог, којима се оспорава правилност утврђења одлучних чињеница и закључак побијане пресуде у погледу узрока смрти оштећеног М. К., испитао у оквиру жалбеног основа погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Без основа су и приговори из жалбе браниоца оптуженог којима се указује на изостанак разлога о одлучним чињеницама и тиме почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП у вези са чланом 304. став 7. истог Закона. Ово ради тога што су у образложењу побијане пресуде дати разлози за оцјену вјеродостојности противријечних исказа, па и оних на чији изостанак указује ова жалба, а односе се на оцјену исказа свједока С. К., која је идентификовала оптуженог као извршиоца дјела и исказа оптуженог, који је негирао присуство на лицу мјеста критичне прилике и слиједом тога, негирао извршење дјела.

Надаље, приговорима садржаним у жалбама оптуженог и његовог браниоца, се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да је оптужени, дана 09.9.1993. године, за вријеме оружаног сукоба у БиХ, у М., општина К. В., као припадник ПС К. В., лишило живота М. К., који је био цивил бошњачке националности, на начин како је то описано у изреци те пресуде, и тиме починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ РС-општи дио, за које је том пресудом оглашен кривим.

Такав закључак резултат је правилне оцјене свих спроведених доказа оптужбе и одбране и то појединачно и у међусобној повезаности, управо на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП. Разлоге дате за све одлучне чињенице на којима је заснован такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата и њихова правилност се жалбеним приговорима, не може оспорити.

Наиме, аргументима из обе жалбе се не може оспорити вјеродостојност исказа свједока С. К., супруге убијеног, која је била очевидац критичног догађаја и препознала оптуженог као извршиоца дјела, појашњавајући да га познаје дуго година јер су из истог мјеста, да је био шумар и да је много пута у току рата, па и раније, долазио у њихову породичну кућу и водио разговор са оштећеним око куповине машина за обраду дрвета. Доследна је и категорична у тврдњи да је оптужен пуцао из пушке рафалном палбом у правцу њеног мужа у дворишту породичне куће и лишио га живота, када је оштећени покушао побјећи према кући свога брата, и да га је препознала по физичкој конституцији и гласу (јер је и тада вођена краћа комуникација између њих) и поред тога што је имао на глави женску чарапу, као једног од тројице лица у маскирним полицијским униформама, те да је са сигурношћу препознала и Б. Ж. а са нешто мањим степеном и П. М., такође полицајаца ПС К. В., који су критичног дана били заједно са оптуженим.

Сазнање идентитета извршиоца дјела, од самог момента извршења дјела С. К. није негирала, напротив, свједоку Ф. Р., приликом сахране је саопштила да зна ко је убио њеног мужа, али да из разлога личне безбједности неће да каже

његово име, које је, након што је избјегла са подручја К. В., открила својој кћерки, М. О., што је она и потврдила у свом исказу.

Када се све ово доведе о везу са исказом свједока Б. Ж., који је потврдио да је раније често, али не и критичног дана, заједно са оптуженим долазио до породичне куће оштећеног М. К., да је између њих вођен разговор, као и са З. К., сином оштећеног, те да је тим разговорима била присутна и супруга оштећеног, а што све потврђује честе контакте и комуникацију остварену између њих, као комшија, онда нема сумње у правилност оцјене вјеродостојности исказа свједока С. К., посматрано са аспекта објективних могућности да критичне прилике у датим околностима, препозна и идентификује оптуженог као извршиоца дјела, ради чега су кључни приговори обе жалбе у оквиру чињеничне основе побијане пресуде, неосновани.

Надаље, са аспекта садржаја па тиме и вриједносног значаја, исказ свједока С. К., потврђен је и објективним доказима пронађеним на лицу мјеста приликом увиђаја, како то произилази из записника о увиђају, а то су чауре од аутоматске пушке, те мишљењем др Ц. К. о локацији устрелне ране (у предјелу кључне кости), који докази у потпуности потврђују начин и околности лишења живота М. К., које је она у свом исказу описала (бјежао је према кући свога брата), а повреда која је према налазу љекара узроковала оштећење каротидне артерије и тренутно искрварење, потврђују правилност закључка садржаног у побијаној пресуди о узроку смрти оштећеног. Коначно, закључак побијане пресуде у погледу начина и околности на који је оштећени М. К. лишен живота и средства извршења дјела, код оваквих објективних доказа у повезаности са исказом свједока С. К., није доведен у сумњу жалбеним аргументима и тврдњом да пушка из које је пуцано критичне прилике није пронађена, нити је иста вјештачена.

Цијенећи све наведено, без основа су жалбени приговори којима се оспорава чињенична основа побијане пресуде и закључак да је оптужени починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ РС-општи дио, на начин како је то описано у изреци те пресуде.

Како се приговори из жалбе браниоца оптуженог о погрешној примјени Кривичног закона заснивају на чињеничним недостацима побијане пресуде, које по оцјени овог суда из наведених разлога та пресуда не садржи, то ни овом жалбеном основу побијања пресуде, нема мјеста.

Овај суд је, у смислу одредбе члана 322. ЗКП, и проширеног дејства жалбе, испитао побијану пресуду у одлуци о казни, налазећи да је првостепени суд правилно утврдио све околности, садржане у одредби члана 41. став 1. КЗ РС-општи дио, које су од значаја за висину казне и дао им правилан значај. Разлоге за такав закључак дате у образложењу побијане пресуде, као ваљане, овај суд прихвата у цјелости, налазећи да је казна затвора изречена том пресудом, у трајању од 6 (шест) година, одмјерена у законом прописаним границама за почињено кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ РС-општи дио, те уз правилну оцјену свих утврђених олакшавајућих и отежавајућих околности.

Слиједом тога, и овај суд налази, да ће се изреченом казном затвора остварити општа сврха кажњавања, прописана у одредби члана 33. КЗ РС-општи дио, у њеном специјалном и генералном облику.

Из наведених разлога, овај суд је одбио жалбе оптуженог и његовог браниоца, као неосноване, и првостепену пресуду потврдио, примјеном члана 327. ЗКП.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић